

Odmev iz Afrike.

Ilustriran mesečnik
v prosepah afriških misijonov s
prilogo „Klaverjev koledar“.

Izdaja

Klaverjeva družba.

Ljubljana, Pred škofijo št. 8.

Stane na leto 12 K (3 din.),
s koledarjem 17 K (4¼ din.)

Naročila naj se naslavlajo:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA V LJUBLJANI,
Pred škofijo št. 8.

Ljubljanski naročniki lahko dobivajo list tudi v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se sprejemajo tudi novi naročniki.

Velikodušne mladenke, ki žele vstopiti v Družbo sv. Petra Klaverja kot »pomožne misijonarke za Afriko«, naj se s prošnjo zaupno obrnejo na vrhovno voditeljico g. grofico Mr. Ter. Ledóchowsko v Rimu 23, via dell' Olmata 16, ali pa na tajništvo vrhovnega vodstva v Ljubljani, Pred škofijo št. 8.

VSEBINA:

Sv. Kongregacija de Propaganda fide. — Kaj store misijonarji za divjake? — Apostolska prefektura Belgijski Ubanghi. — Apostolska prefektura Vzhodni Uelle. — Kratka misijonska poročila. — Posvečenje prvega zamorskega duhovnika v državi Belgijski Kongo. — Plemenite duše med črnci. — Vesel praznik v misijonu. — Visok bisk. — Kronika Družbe sv. Petra Klaverja. — Iz naše listnice. — poredmeti, l. 1919. poslani misijonarjem. — Slike: Devet črnih kršč. Parov v misijonu Maskati. — Marijina družba v misijonu Boroma.

Darovi

od dne 1. majnika do 30. junija 1920.

Za afrik. misijone K 5107'52. (Skobrne Anja K 40'—, Sterbenc Kat. nabrala K 12'—.)	Za Klaverjev vinar K 202'33.
Za sv. maše K 3275'—.	Za otroško zvezo K 354'74.
Za stradajoče K 122'—.	Za mašno zvezo K 2979'90. (Sterbenc Kat. nabrala K 56'—.)
Za gobavce K 403'90.	Za misijonsko zvezo K 225'—.
Za odkup suznjev K 7913'—. (Neim. trejeredn. iz črnomojske skupščine za odkup 'Alojzija' K 60'—.)	Darovi za krščence K 272'—.
Botrinski darovi K 8125'90.	Za misijonarje sv. Jožefa K 10'—.
Za zamorske otroke K 1074'31.	Za Očete sv. Duha K 20'—.
Za semeniščnike K 340'—.	Za misijon Žal. Mat. Božje K 20'—.
Za katehiste K 545'60.	Za zidavo cerkve v Kongo K 30'—.
Za kruh sv. Antona K 9596'35. (Serbinek Franc kot obljuba za ozdravljenje matere v zahvalo sv. Jožefu in sv. Ant. K 1000'—.)	Za nabavo stole K 2'40.
	Za nabavo neba K 60'—.
	Darovi brez podatkov K 374'15.
	Za Klaverjevo družbo K 383'—.
	Podporniški prispevki K 787'—.
	Prispevki udeležnikov Klaverjeve družbe K 3'50.

POPOLNI ODPUSTKI,

katerih se morejo udeležiti vsi udje Družbe sv. Petra Klaverja:

- 14. oktobra, na god sv. Terezije.
- 28. oktobra, na god sv. apostola Simona in Jude Tad.
- 30. novembra, na god sv. apostola Andreja.

Pogoji. Vreden prejem zakramentov sv. pokore in presvetega Rešnjega Telesa, obiskanje cerkve, molitev za razširjanje sv. vere na namen sv. očeta.

Devet črnih krščanskih parov v misijonu Maskati, vikarijat Bagamojo (Vzh. Afrika). Škof Vogt je na svojem potovanju sam poročal nove pare.

Sv. Kongregacija de Propaganda fide.

Kakor vsako leto, tako je poslala tudi letos naša vrhovna voditeljica Nj. eminenci, prefektu sv. Kongregacije, kardinalu Van Rossum, obširno poročilo, kako je Družba sv. Petra Klaverja razdelila misijonske milodare v letu 1919. Nato jo je Nj. eminenca počastil s sledečim pismom, ki naj bi mnogo k temu pripomoglo, število prijateljev in dobrotnikov zgoraj imenovane družbe še pomnožiti.

Zap. št. 1127/1920.

Rim, 19. junija 1920.

Gospa grofica!

Z velikim zanimanjem in zadovoljstvom sem prebral in pregledal od Vašega blagorodja mi poslano poročilo o zbirki, ki jo je priredila družba, in poročilo o bogatih, med afrikanske misijone razdeljenih milodarih, kakor tudi pismo od 1. aprila.

Vse to mi živo kaže, kako se Vaša naprava vedno bolj utrjuje, ker so milodari v zadnjih letih, še posebno pa leta 1919, tako tolažilno narasli. Razen tega me razveseljuje dejstvo, da se je razdelitev vršila v duhu ljubezni in se je pri podpori gledalo samo na potrebo dotične misijonske družbe brez ozira na to, ali pridejo milodari, darovani za Boga in njegovo kraljestvo, tudi v roke takih, ki so se

pred kratkim prištevali sovražnikom darovalcev. To bo privabilo bogatega blagoslova božjega nad vse krdelo misijonarjev, nad vse goreče dobrotnike, še posebno pa nad Klaverjevo družbo samó. S tem, da izražam svoje popolno priznanje za vneto in neumorno propagando k sodelovanju, katero izvršujete Vi in drugi udje te prezaslužne družbe na razširjanju svete vere, Vas zagotavljam, da ne bom opustil opozarjati razna duhovska misijonska društva (Unioni Missionarie del Clero) na Vaš zavod, kateri je največjega spoštovanja vreden.

Medtem prosim Gospoda, da obsežno skrb in trud za razširjanje njegovega kraljestva Vam, gospa grofica, kakor tudi vsem udom in dobrotnikom Vaše družbe, z bogatim blagoslovom povrne in vsem bogatih milosti podeli.

Vašemu blagorodju vdani sluga

V. M. Kard. Van Rossum,
prefekt.

Velerodni g. grofici
Mariji Tereziji Ledóchowski,
vrhovni voditeljci
Družbe sv. Petra Klaverja.

C. Laurenti,
tajnik.

Kaj store misijonarji za divjake?

Po o. Cayzac-u iz Družbe očetov Sv. Duha.

Kaj store misijonarji za pogané? To vprašanje sem slišal že mnogokrat in nikdar nisem radi odgovora prišel v zadrego. Cilj, ki ga zasleduje misijonar, je, krščevati divjake. Pribito je dejstvo, da je le zaradi tega zapustil domovino in se podal v daljno Afriko. To je vse, kar išče, drugéga ne mara. Zato se mu posmehujejo gotovi ljudje, češ: »Zelo napredni bodo ti divjaki, ako jim vlijete nekoliko vode čez glavo.« Bolj so napredni, kakor mislijo taki ljudje. Naj vam pojasnim, kako!

Preden pogan prejme sv. krst, je misijonar po postavah sv. Cerkve in temeljnih naukih bogoslovja dolžan, obdelati in preobraziti glavo in srce, celo dušo in bitje divjakovo, in sad tega dela imenujemo spreobrnjenje. Spreobrnjenje pa popolnoma predrugáči divjakovo mišljenje. Kajti ravno njegova praznoverska domišljija ga veže na barbarstvo in mu zapira pot do napredka. Toda ko misijonar pripravlja kakega pohana na sv. krst, mu zboljša njegove krive na-

zore, ga uči razločevati dobro od hudega, oprosti njegovo dušo smešnega praznoverja ter jo tako odpre notranjemu in pogosto celo materijalnemu napredku. Kaj naj n. pr. nagne divjaka, da bi si postavil trdnjšo kočo, ako ne odloži svojega praznoverja, vsled katerega mora razdežati in porušiti svoje bivališče, ako je v njem kdo umrl, ali če se je ubil lonec, prilezla kača v kočo itd.? Ko pa se je po pripravi in pouku za sv. krst otresel teh predsodkov, mu nič ne brani, postavi si dostojno stanovanje, naučiti se raznega rokodelstva in gojiti celo kiparstvo in slikarstvo. Dokaz temu je neki naš kristjan, ki se je trudil cela dva meseca, da si je postavil čedno, prostorno hišo, medtem ko je bil nekoč s stavbo svoje poganske kočice v dveh urah gotov.

Vzemimo drug zgled v nrvstvenem oziru.

Pogan spoštuje tujo lastnino le tedaj, ako se boji odkritja tatvine. Da tatvina žali Boga, mu še na misel ne pride, ker je mnenja, da se Bog pač ne zmeni za krivico, ki jo storimo svojemu bližnjemu. Pogani si zavarujejo svojo lastnino s tem, da se okoristijo s praznoverjem svojih rojakov. Ako n. pr. nataknejo ob vhodu svojih nasadov na drog človeško lobanjo, si nihče ne bo upal tja iz strahu, da zapade vsled tega smrti. Ako torej divjaku samo dokažeš ničevost njegovega praznoverja, ne da bi ga obenem poučil tudi z verskega stališča, bo kljub lobanji šel v nasade, dà, kradel celo nalašč, dà pokaže s tem svojo neustrašenost. Nasprotno pa sem imel tolazilne dokaze o blažilnem učinku naših krščanskih temeljnih načel, kò mi je neki divjak več mesecev po sv. krstu prinesel novec, ki ga je našel, in me vprašal, če ga sme obdržati.

K sklepu še en zgled o njihovem socialnem napredku. Ne pretiravam, ako trdim, da primerjajo afrikansko ženo s tovarno živino. Pogan dobi ženo, ako dà svojemu bodočemu tastu gotovo število koz. Ženitev je torej navadna kupčija. Za kupčijo in ženitev ima zamorec eden in isti izraz. Žena postane moževa neomejena lastnina. On jo lahko zopet proda, dà, celo umori, če jo je le pošteno plačal. Pa se nam zagotavlja, da je suženjstvo v Afriki odpravljeno. Toda pomilovanja vredno stališče žene se more zboljšati le, če se odpravi mnogoženstvo in vpelje krščanski zakon. Da dvignemo pogansko ženo, jo moramo poročiti s krščanskim možem. Ta se uči v pouku za sv. krst, da je žena možu enaka, da mož nima samo pravic, temveč tudi dolžnosti in da je zlasti dolžan tudi delati in prenašati

težo dnevnih opravkov; nadalje, da delo ni poniževalno, kakor mislijo pogani, ampak da je to volja božja.

Tako torej deluje misijonar za odpravo suženjstva, ako pogane pripravlja na sv. krst. In zato so misijonarji, kakor sem — upam vsaj — dokazal, nositelji nrvnosti in omike in edini, ki se odkritosrčno trudijo za to.

Apostolska prefektura Belgijski Ubanghi.

Msgr. Carnonckel, kapucin, apostolski prefekt te pokrajine, piše iz Molegbe z dne 14. novembra 1919:

Posrečilo se mi je, rešiti nekaj krščanskih žen nrvnega propada. Deloma so jih zapustili njihovi možje, druge so hoteli njihovi svaki, katerih lastnina so postale po smrti svojih mož, prodati glavarjem ali drugim uglednim, mnogoženstvu vdanim poganom. Na ta način so mislili dobiti nazaj oni denar, ki so ga njihovi možje nekoč dali zanje. Odkupili smo jih s primerno odškodnino ter jih poročili s krščanskimi mladeniči. Rešitev mladih deklet je izvrstno delo krščanske ljubezni in eno najvažnejših v vsej prefekturi. Starši ali sorodniki obljubijo deklice že v zgodnji mladosti v zakon onemu, ki največ ponudi. Če se nam torej posreči, iztrgati jih iz rok teh vplivnih poligamov, ki imajo vedno dovolj sredstev, polastiti se teh nedolžnih žrtev lakomnosti, smo pridobili ravno toliko duš ljubemu Bogu. Kajti ko so enkrat poučene v krščanski veri, moremo z njimi ustanoviti nekoč nove krščanske družine.

Z žalostjo pa Vam poročam, da sta v naši prefekturi v teku šest mesecev umrla prva dva naša misijonarja, in sicer oba skoro nenadne smrti v misijonu sv. Antona v Molegbe. O. Rombout je izdihnil svojo dušo 17. aprila in o. Oduffe dne 29. avgusta tega leta. Bila je to zame zelo težka poizkušnja, zlasti v sedanjih razmerah, ko moramo napeti vse moči, da nadaljujemo številna podjetja in izvršujemo vsa potrebna dela našega apostolata. Španska influenza s svojimi pogubonosnimi posledicami je zelo vplivala na zdravje misijonarjev in dva izmed njih sta se — hočeš, nočeš — morala vrniti v domovino. In s koliko drugimi poizkušnjami nas je dobri Bog obiskal v teku minulega leta! Pretekli mesec je vozil naš parnik, obložen z raznimi potrebnimi stvarmi, v misijon sv. Fidelija v Am-

Naši ljubi bralci!

Živimo v časih grozne draginje in ljubi bralci so se mogoče že večkrat vprašali, od kod to, da »Zamorček« in »Odmev« že nista postala desetkrat dražja, kakor v mirnih časih. Od kod to pride? Glejte, dragi bralci! Klaverjeva družba pri izdaji svojih listov pač ne gleda na zaslužek, ampak želi edinole prinašati svojim bralcem poročila o afrikanskih misijonih in ubogih poganskih zamorcih, ter jih s tem vzpodbujati k podpori. Poleg tega delajo »pomožne misijonarke« za nebeško plačilo in ne za časni dobiček. Vendar, tudi one morajo živeti, in ker so živila postala tako draga, še posebno pa, ker so stroški za tisk (papir, barva, klišeji itd.) tako neznansko poskočili, zato smo — čeprav s krvavečim srcem, verujete nam to — primorani ceno »Odmevu« in »Zamorčku« zdatno zvišati.

To, ljubi bralci, boste sami radi izprevideli, se vsekdar izkazali zveste prijatelje misijonov ter nas tudi v sili ne zapustili! Že v začetku tega leta smo z naročnino poskočili, zato od onih cenj. naročnikov, ki so za leto 1920 že plačali, še višje naročnine ne moremo zahtevati; vendar upamo, da se bodo naši blagosrčni čitatelji, ki bodo tudi prostovoljno doplačali. Priložnost za to se Vam nudi takoj ta mesec, ker smo zaradi lažje poravnave koledarja priložili položnice. Onim naročnikom pa, ki dolga še niso poravnali, naznanjamo, da je naročnina za »Odmev« 3 dinarje ali 12 kron in za »Zamorčka« 2 dinarja ali 8 kron. Klaverjev koledar pa stane s poštnino $1\frac{1}{4}$ dinarja ali 5 kron. Računamo samo toliko, da moremo za silo izhajati, o kakem dobičku ni govora. A zvestoba in ljubezen naših cenj. naročnikov in dobrotnikov nas bo za to bogato odškodovala. Ko pa bodo cene papirju padle, bomo seveda tudi naročnino z veseljem znižali. Sedaj pa — pogumno z Bogom zopet na delo za rešitev Afrike!

Klaverjeva družba za afrik. misijone.

Ljubljana, meseca septembra 1920.

18

b u m e m b a z i, Pri rečni brzini ob Setemi (med Jokomo in mestom Banzy) pa se je ladja razbila. Eden misijonarjev, ki je prišel nanovo semkaj iz Evrope, je od svojih šestih kovčkov rešil komaj dva. Vsa druga prtljaga in vsebina parnika se je potopila; med drugim nov šivalni stroj in blago za sirotišnico misijona sv. Fidelija. Izguba znaša najmanj 12.000 frankov. Kaj nam v teh žalostnih trenutkih preostaja drugega, kakor ponižno nagniti glavo in občudovati namene božje previdnosti?

Kljub vsem tem težkočam vendar povsod napredujemo. Misijonarji pomnožujejo svoje napore, da nadaljujejo vse to delovanje in pridobivajo duše za Boga.

Apostolska prefekt. Vzhodni Uelle.

O. Meyer, misijonar, dominikanec v Amadis, piše z dne 20. januarja t. l. naši vrhovni voditeljci:

Vrnil sem se pred kratkim s tri mesece trajajočega potovanja skozi afrikansko pustinjo in pravkar sem našemu prečast. g. prefektu poslal letno poročilo 1919. In sedaj želim tudi Vam nekoliko o tem poročati, deloma v slavo Bogu za prejeti obilni blagoslov in z druge strani, da se Vam zahvalim za v preteklem letu tako velikodušno nam naklonjeno podporo, ki nam je omogočila doseči tako lepe uspehe. Leto 1919 je bilo za nas posebno blagonosno. Otvorili smo pet kapel,¹ štiri med rodom B a r a m b o s in eno med M a d i s e j c i. Poslednji so se nekoč vztrajno in odločno upirali krščanstvu, a končno so se podvrgli milosti božji in moči svetega križa. Imamo med njimi že nad 200 kandidatov za sv. krst, obstoječih iz otrok in mladih ljudi. Na stare ljudi in odrasle, ki so že preveč okusili grešne slasti poganskih strasti, ne moremo računati.

Pisal sem Vam nekoč, kako zelo nam obtežujejo razširjanje sv. evangelija daleč narazen raztresena bivališča zamorcev. In res boste uro hoda našli komaj kakih pet koč in še te daleč drugo od druge. Vsled tega so tudi pota tako slaba, da si jih ne morete predstavljati. Reke treba prebresti, ker nimajo mostov — in v visoki travi pustinje mrgoli roparskih živali. Vse to so bile resnične zapreke, ki so ovirale redno obiskovanje krščanskega nauka.

¹ Izraz »kapela« v tem poročilu pomenja katehetsko postajo.

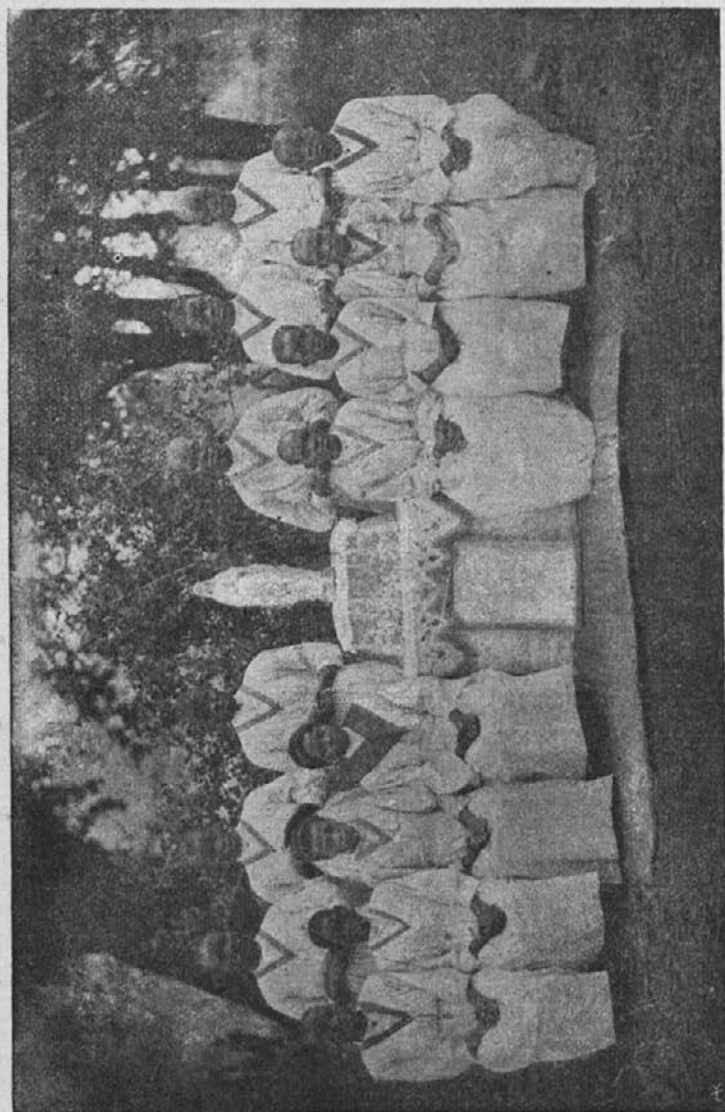
Da se temu odpomore, so se vrli katehumeni skoro povsod iz lastnega nagiba odločili, naseliti se v bližini kapel, da se lažje redno udeležujejo pouka in prej dosežejo dovoljenje za sv. krst. Utrditi in zavarovati pa so se hoteli na ta način tudi zoper lastno slabost; zato so svoje domače in sorodnike obiskovali le redko in se hitro zopet vrnilo na postajo.

Na ta način so moje kapele postale pravilne vasi, ki jih obdajajo obširna polja in nasadi, med katerimi se vijejo dobro urejene steze in pota. Za najmlajše katehumene sem bil primoran postaviti spalnico in razen tega prostora škedenj, kjer naj bi se vzdrževali podnevu. Za deklice smo napravili posebne, od drugih ločene oddelke, navadno v bližini kateheta. In ravno ti oddelki zaznamujejo najlepšo zmago, ki smo jo z božjo pomočjo izvojevali nad poligamijo in mnogoženstvom.

Prej se nam kljub vsemu prizadevanju ni posrečilo mlada dekleta privabiti k obiskovanju krščanskega nauka. Starši, da, cela rodbina se je na vso moč upirala temu. Poskusili so vsa mogoča sredstva, da bi jih odvrnili od nas. To je bilo nekako poniževalno za naše krščanske mladeniče, ki so se na ta način upravičeno bali, da ne bodo mogli dobiti družic za življenje, med tem ko so se mnogoženstvu vdani pogani polaščali vseh mladih deklic, zlasti v naših misijonskih pokrajinah in pred vsem onih, katere smo najbolj želeli pridobiti za krščansko vero, da bi postale iz njih dobre krščanske žene in matere. Skoro vsa dekleta od šestega leta naprej so bila prodana, izmenjana ali izročena vplivnim poganom in poligamom, ki so bili večkrat 30 do 40 let starejši od njih.

Sedaj smo to zlo, hvala Bogu, omejili. S hvalevredno pomočjo vladnega zastopnika v Amadisu, blagega Bruseljčana, smo sprejeli boj z nedoletnimi deklicami in pregrešnim mnogoženstvom. Sedaj imamo že nad 436 takih deklet v naših kapelah, s katerimi upamo ustanoviti sčasoma dobre krščanske družine. Lahko si predstavljate, koliko težkoč, ovir in truda so nas stali ti boji! A hvala Bogu, zmagali smo in sedaj je potrebno, da to zmago bolj utrdimo in izkoristimo.

Mnogo deklet, ki se z veseljem, vztrajno in z veliko vnemo udeležujejo krščanskega nauka, še ni odkupljenih. In tako so v vedni nevarnosti, da jih nekega dne s silo odvedejo ter jih kljub vsemu uporju izročijo kakemu staremu, ostudnemu ženinu. Po tukajšnjih običajih in vsled že pla-

Marijina družba v misijonu Boroma (Zambezi v Afriki).

čane kupnine se rade ali nerade morajo vdati. Kaj naj storim, da to zabranim? Moja blagajna je prazna in nimam žalibog ničesar, da bi jih rešil. Mi li ne bo nihče pomagal pri tem tako potrebnem, plemenitem in važnem podjetju?

V vseh kapelah uče kateheti kristjane čitanja in pisanja. Naši mali zamorčki so zelo nadarjeni ter že v nekaj mesecih znajo prav zadovoljivo čitati in pisati.

Naj omenim hvaležnega srca še posebno varstvo božje, ki nas je čuvalo tako očitno ob času španske influence, ki je razsajala tukaj zlasti meseca aprila in maja 1919. Vsi zamorci, celo pogani, so v očitnem dejstvu, da so bile naše postaje obvarovane pred smrtnimi slučajmi, med tem ko je bolezen v vseh okrog ležečih krajih zahtevala mnogo žrtev, spoznali čudo božje previdnosti. Res je bolezen obiskala tudi naše kristjane in katehumene, a hvala Bogu, umrl ni niti eden izmed njih. To posebno varstvo božje je na naše zamorce napravilo globok vtis. Ko je kuga minila, nas je prišlo več glavarjev prosit za ustanovitev katehetskih postaj v njihovih pokrajinah. Prepirali so se med seboj, kdo bo prej uslišan. Bila je to za nas, po tolikih letih hladne brezbriznosti od njihove strani, kaj tolažilna tekma.

H koncu si še dovoljujem omeniti sledeči dogodek. Protestanti, ki so se naselili na južni strani naše prefekture v Mala - ji, so poslali veliko število katehistov paroma v deželo Barambos - ov, kjer imam nekaj naših postaj. Brezobzirno so se nastanili ondi ter si postavili koče, v katerih so hoteli zbirati otroke in jih učiti svojih krivih naukoy. Seveda so se naši katehisti zbal tega ter me prosili, naj jih pridem nemudoma obiskat. Toda njihov strah ni bil utemeljen. Kajti nasprotniki so morali kmalu oditi, ker jih nihče ni hotel priti poslušat. Vsi glavarji so slovesno izjavili, da ne marajo drugih kapel kot katoliške, ter me nujno prosili, naj jim kar moč kmalu pošljem katehistov.

Pridenem še štatistiko misijona v Amadisu in kapel, ki so odvisne od tega misijona. Imeli smo 15 krstov otrok in 6 krstov mladih ljudi, 14 birmancev, 27.280 sv. obhajil in štiri poroke. Skupno število kristjanov znaša 131 duš.

Naši uspehi bodo veselili gotovo tudi Vas. Saj jasno kažejo, kolik blagoslov božji počiva na lepem Vašem podjetju. Dovolite mi, da Vam prav toplo priporočim moje katehetske postaje in odkup mladoletnih deklic. Poznate li morda kako dobro dušo, ki bi nam blagovolila darovati nekaj slik Srca Jezusovega, da temu božjemu Srcu v naših kapelah in krščanskih družinah postavim prestol? In morda

bi se dobila kje večja slika sv. Petra Klaverja za kapelo, postavljeno njemu v čast. Tudi nimam več niti enega rožnega venca in svetinje. Pristrčen »Bog plačaj!« že vnaprej vsem ljubim dobrotnikom!

Kratka misijonska poročila.

Škof Perlo, iz Družbe misijonarjev »della Consolata«, piše z dne 5. apr. iz Nyerija: »Misijonsko delovanje tukaj povsem zadovoljno napreduje. Sicer je vojska in nji sledeča draginja, kakor tudi španska influenza pri nas zahtevala mnogo žrtev; vendar upamo, da bo Gospod po vsem trpljenju, bolesi in skrbi, s katerimi je zadnja leta obiskoval te uboge ljudi, sedaj razlival obilno mero svoje milosti med nje, tako da bodo prestane prizkušnje zanje ravno toliko potov, po katerih bodo prišli do spoznanja naše sv. vere.

Dovolite mi, gospa grofica, da Vas v dosego tega namena prosim Vaše velikodušne podpore; kajti nahajamo se v prehodnem času, v katerem začenja že dolga leta med tem divjim ljudstvom s tolikim trudom sejano seme kaliti. Ako nam bo z Vašo pomočjo mogoče, ne le nadaljevati že pričeto podjetje, ampak ustanoviti še nova, ki jih zahteva razvoj misijona, upam tudi, da bomo v nekaj letih želi bogate sadove. — Ustanovili smo pred kratkim zavod za vzgojo zamorskih kongreganistov in upam, da Vam bom prihodnjič lahko že natančneje o tem poročal. Za danes omenim le toliko, da smo sprejeli že dvanajst mladeničev, ki jih moramo tudi oblačiti in prehraniti. Priporočam jih zato prav iskreno Vaši dobrotljivosti, kajti od teh mladih ljudi pričakujemo izdatne pomoči pri razširjanju svetega evangelija.«

O. Lantrua, misijonar-frančiskan, piše z dne 13. januarja 1920 iz Bengazi-ja: »Zelo obžalujem, da Vas, gospa grofica, ob priliki mojega potovanja in bivanja v Rimu nisem našel doma, da bi se Vam predstavil in se seznanil z Vami. Tako rad bi Vam poročal o svojem delovanju v Bengaziju in o nekem podjetju, h kateremu so me spodbujali ne le moj predstojnik, preč. g. vikar in kardinal-prefekt Propagande, ampak sam sv. Oče ob priliki avdijence dne 9. septembra. Gre namreč za zavetišče za dečke in deklice v Bengaziju, ki so prepuščeni sami sebi in v nevarnosti, da pridejo v roke zapeljivcev. Kupil sem v ta namen lep kos zemlje nedaleč od cerkve in postavil nanj čedno hišo. Sedaj se nahaja v nji že 142 Marijinih otrok in 60 katoliških dečkov. Toda zadolžil sem se za 27.000 lir. Lahko si mislite mojo skrb radi tega, in pa, ker vsled pomanjkanja denarja ne morem nadaljevati pričetega podjetja. In vendar pomenja odlaganje samo enega leta izgubo toliko duš, da ne vem, kaj naj storim. Razen zaupanja na božjo previdnost trdno upam na Vašo velikodušnost, velerodna gospa grofica. Iskreno Vas prosim, pomagajte mi, ali bolje rečeno, tem nedolžnim, s Krvjo Kristusovo odkupljenim dušam! Ali morete umeti, kaj čuti misijonar, ki se obrača do Vas, kot se utopljenec oklepa rešilne vrvi?! Prepričan sem, da boste umeli mojo prošnjo in mi prihiteli na pomoč!«

Posvečenje prvega zamorskega duhovnika v državi Belg. Kongo.

Naj bi sledeče poročilo, ki ga je premil. škof Huys, iz Družbe belih očetov, poslal iz balduinovega mesta Klaverjevi družbi, bilo prijateljem misijonov v novo spodbudo, pomagati z denarnimi sredstvi misijonarjem pri vzgoji ravno sedaj tako potrebne domače duhovščine.

Sredi vseh bridkih časov, s katerimi nas je obiskala božja previdnost, je poklical ljubi Bog prvega kongoleškega duhovnika v svojo sv. službo. Ta dan bo globoko zapisan v letnih knjigah zgodovine Belgijskega Kongo, zlasti pa še v onih vikarijata Zgornji Kongo.

Že zgodaj v jutro so oznanjali zvonovi katedrale balduinovega mesta vsej okolici, da je za to deželo, ki je stoletja ječala v verigah satanovih, napočil dan, kakršnega še ni videla. Cerkev in domovina sta skupno slavili veliki dogodek. Saj bo danes mlad mož iz rodu Bena - Marungu za večno posvečen v mašnika Gospodovega. Misijon je v svojem najlepšem okrasju. Cerkev je že od šeste ure zjutraj natlačeno polna. Zamorci s svojimi glavarji so prihiteli pet dni hoda daleč semkaj. Teden dni že prihajajo cele karavane popotnikov po vseh cestah v cerkveno prestolico Zgornjega Kongo. Pri skupnem sv. obhajilu dele trije duhovniki neprestano sv. obhajilo vernikom. Krasen in genljiv je bil ta prizor. Obsežna, v gotiškem slogu sezidana cerkev, ta veličastni spomenik centralne Afrike, je bila premajhna za toliko množico. Računali smo, da se je te slavnostne dni nahajalo v balduinovem mestu okrog 10 tisoč zamorcev. Ob pol osmih so trobente in slovesna godba naznanjali prihod škofov in njegovega spremstva, ki so se le s težavo prerili skozi množico. Misijonarji niso našli več prostora v cerkvi. Morali so na kor k pevcem. Evropejske naselbine so odposlale mnogoštevilne odposlance. Videli smo guvernerja, gospoda Malfeyta, škofa Leonarda, preč. o. Avona, generalnega vikarja škofa Lechaptouisa, civilne in vojaške oblasti, vse predstojnike misijonskih postaj itd.

Izvoljenec Gospodov, oblečen kot dijakon, gre pred prevzvišenim škofom, ki ga bo posvetil. Ljudstvo se zgane; vseh oči so obrnjene nanj. Kmalu se začnejo sv. obredi, ki se v vsej svoji lepoti razvijejo pred strmečo množico. Spoštljiva tišina nastane, ko škof, z mitro na glavi, položi

novoposvečencu roke na glavo; isto storita še dva druga škofa in 25 duhovnikov.

Kakor je nekoč veliki duhovnik posvetil žrtve s pokladanjem rok, tako da niso smele več služiti svetnim namenom, ravno tako je mladi duhovnik s pokladanjem rok posvečen Gospodu nebes in zemlje. Razume li krščansko ljudstvo, razumejo li črnici skrivnostni pomen tega obreda? Spoznajo li globoki pomen, da se duhovnik skriva v samoto in skrbi za svetost svoje duše? Skoro bi pritrdil temu; kajti v vzvišenem trenutku, ko se je novoposvečenec kleče, toda z dvignjeno glavo, v popolni neodvisnosti svoje volje posvetil službi Gospodovi, se množica ni mogla več vzdržati. Nehote je vse sililo v središče cerkve. Zamolklo mrmranje se je slišalo od vseh strani; mnogi niso mogli zadrževati solz. Nepopisno genljivo je tudi bilo, ko so po službi božji navzoči škofje objeli zamorskega duhovnika in evropejski duhovniki sprejeli blagoslov svojega kongoleškega sobrata. K sklepu je mladi duhovnik podelil novomašniški blagoslov vsemu navzočemu ljudstvu, ki ga je kleče prejelo.

Ko je drugo jutro prvi kongoleški duhovnik obhajal prvič najsv. daritev, je to na vernike napravilo še večji vtis. Škofje, guverner in drugi povabljeni so prisostvovali službi božji v zgornjem in spodnjem koru cerkve. Zopet je neštevilna množica pristopila k mizi Gospodovi. Po evangeliju je stopil škof Huys na prižnico ter govoril o življenski moči sv. Cerkve. Kongoleška cerkev 20. stoletja se je zopet združila z ono 16. stoletja.

Dopoldne so potem prišli vsi zastopniki zamorskih oblasti, da izroče in izrazijo novomašniku svoje iskrene čestitke.

Ta prvi kongoleški duhovnik se imenuje *Š t e f a n K a o z e*. Bil je pred mnogimi leti od neke dobrotnice Klaverjeve družbe posinovljen. Kako sladko tolažbo bo pač občutila pri čitanju tega poročila in kako bogato se bo čutila odškodovano za vse žrtve, ki jih je darovala za svojega varovanca! Kako jo bo veselila zavest, koliko dobrega bo ta črni duhovnik storil v teku let med svojimi rojaki! In kolika sreča jo čaka šele v nebesih, ko bo razen plačila za svoja dobra dela deležna še tudi sreče in plačila svojega varovanca!

Za posinovljenje zamorskega semeniščnika ali bogoslovca zado- stuje letno prispevek 200 frankov za časa njegovih študij. Z enkratnim zneskom 5000 frankov se pa lahko ustanovi prosto mesto za enega semeniščnika za vse čase.

Ustanovne glavnice, prispevki za posinovljenje ali darovi za vzdrževanje črnih semeniščnikov hvaležno sprejema Klaverjeva družba v Ljubljani, ki v prvih dveh slučajih kolikor mogoče tudi posreduje, da dobrotniki dobe poročila o svojih varovancih.

Plemenite duše med črnici.

Po poročilu premil. g. škofa Lechaptosa.

Več kot plemenitost rodu velja plemenitost srca. Vendar najdemo često tudi oboje lepo združeno. Tukaj nekaj zgledov iz črnih rodov ob velikih jezerih notranje Afrike.

Unda je bila rojena kot hčerka velikega kralja Kapufi in že kot mlada deklica poročena s kraljem deže Uli. Bila je še poganka, a vendar je že poznala katoško vero. Ker pa svojega moža nikakor ni mogla prepovoriti, da bi postal kristjan ali da bi se vsaj odpovedal mnogoženstvu, ga srčno prosi, naj jo odpusti z dvora, da bi mogla prejeti sv. krst in postati kristjana. Kralj ugodni njeni želji. Veselega srca se Unda odreče naslovu sultanove žene, s katerim bi si, kakor je dejala, vendar ne mogla kupiti nebes, ter se poda v spremstvu neke male sužnje k misijonskim sestram v Karemo.

V misijonu so spoznali takoj od začetka, da je nekdanja kraljica poseben otrok milosti božje. S svojim odličnim obnašanjem, plemenitim mišljenjem in bistrim razumom, s katerim je z lahkoto umevala resnice naše svete vere, se je popolnoma razločevala od navadnih zamorskih žen. Uvrstili so jo kmalu med krščence, kjer je pri sv. krstu prejela ime Adolfini Marija.

Odslej je gojila le še eno željo, posnemati bele redovnice, katerih delovanje in zgled je imela vedno pred očmi. Tudi ona se je želela Bogu popolnoma posvetiti v redovnem življenju in tako je postala prva sestra - domačinka v vikarijatu Tanganjika. — Preden je sestra Adolfini z nekaterimi sosestrami odšla na nji določeno misijonsko postajo, jo premilostljivi gospod škof pošlje za nekaj tednov k njeni rodbini. Prepričan je bil, da bivanje ondi nji ne bo škodovalo, pač pa koristilo njenim sorodnikom. Uspeh je prekosil vse nade.

Adolfini je od svojih sorodnikov, ki so bili še vsi pogani, spreobrnila ne le svojega brata, kralja Kirata, ampak še tri svoje mlajše sestre in svojo nečakinjo, kraljico iz Hjangalile. Poslednja je bila še otrok, stara komaj 14 let, in je silno želela slediti svoji teti v Karemo, da bi živela tam v družbi in pod nadzorstvom misijonskih sester. In res se z dovoljenjem svoje matere poda na pot. Bili sta s teto že dan hoda oddaljeni od prestolice, ko nekaj gla-

varjev zve, da jih je zapustila njihova mlada kraljica. Bali so se, da se ji ne pripeti kaka nezgoda, ali da ne bi, kakor njena teta Unda, postala redovnica. Zato skličejo narod skupaj in med glasnim krikom ljudstva jo gredo iskat. Nič niso pomagale solze in prošnje, mlada kraljica je morala nazaj v glavno mesto, kjer so jo njeni podložniki čuvali kot kako jetnico. Ker pa je ostala trdna in neomahljiva v svojem sklepu, postati kristjana, ji mati končno dovoli, da se sme z nekaj služabnicami nastaniti v bližini misijona Mwazje, ki je oddaljen od glavnega mesta le kakih pet ur. Temu se tudi njeni podložniki niso ustavljali; in tako se je mlada kraljica z vso vnemo lotila učenja, pisanja in čitanja, posebno pa še krščanskega nauka. — Tudi vnema kralja Kirata je bila vzorna. Ker je imel mnogo žen, je razen ene vse odslovil ter prosil za sprejem med katehumeni. Ko mu misijonar po javni skušnji vesel in zadovoljen nad njegovimi odgovori izroči križ katehumenov, reče Kirato: »Hvala ti, oče! Ta križ mi je ljubši kot kup zlata.«

Dal je v svojem glavnem mestu sezidati kapelico in šolo, kakor tudi stanovanje za katehista, katerega vzdržuje na lastne stroške. Tudi za misijonarja, ki bo od časa do časa obiskal to postajo, je pripravil malo, a lično stanovanje.

Tako je vnema sestre Adolfine, nekdanje črne kraljice, spreobrnila mnogo duš, katerih zgled bo rodil še obilo sadu.

Vesel praznik v misijonu.

Poroča o. Lavrencij Salezij, misijonar Družbe »della Consolata«.

V misijonu Vamboگو vlada danes veliko veselje in praznična radost. Obhajamo namreč praznik naše nebeške varihinje, naše ljube Gospe božje previdnosti. Praznični spored tega dne se glasi: Krsti, poroke, slovesna sv. maša, slovesni obhod vseh kristjanov sosednjih misijonov, glediška predstava in ljudska zabava. Vse to smo pripravili z največjo skrbjo, žrtvami in nočnim bedenjem.

Vreme je bilo krasno. Zeleni griči okrog misijona so se kopali v solčnih žarkih, sinje nebo se je smehljalo nad njimi; zares, krasen prizor. Trumoma so prihajali kristjani treh sosednjih misijonskih postaj s svojimi dušnimi pastirji. S preprogami in cvetjem okrašena kapela je bila kmalu prenapolnjena pobožnega ljudstva. Jaz sem krščeval, medtem ko je o. Ga-

briel delil zakrament sv. zakona. Nato je sledila slovesna sv. maša, spremljana s petjem in harmonijem. Med sv. mašo skupno sv. obhajilo vernikov; in to so bili za nas misijonarje najslajši trenutki, ki so nas bogato odškodovali za vse žrtve našega apostolskega poklica.

Zapazil sem med množico nekega belooblečenega mladeniča, starega kakih 18 let, ki je s svojo nenavadno pobožnostjo in zbranostjo vzbujal mojo pozornost in občudovanje. Vprašam o. Gabriela, kdo da je. »Lavrencij, naš najboljši katehist,« mi odvrne. »Žalibog je zelo bolehen in ga sprva nisem hotel vzeti s seboj. Vendar sem se naposled vdal njegovim prošnjam.« — Razen kristjanov je došlo v misijon tudi mnogo radovednih poganov, katere je privabila nova slovesnost.

Po končanem cerkvenem sv. opravilu se prične urejati slovesni obhod. Vsak misijonar pokliče svoje kristjane, jim odkáže določeno mesto in jih postavi v vrsto ter da voditeljem, zastavonošam in trobentačem potrebna navodila. Gneča je velika. Redarji procesije tekajo ob vrstah in se v potu svojega obraza trudijo, da bi se povsod ohranil red. Trobente zadone, bobni zaropčejo, glasno petje se razlega. Naenkrat pa se vse ustavi. Vse hiti proti oni strani, odkoder je prihajala zmešnjava; tudi misijonarji se podamo tja. Kaj se je zgodilo?

Katehista Lavrencija je zadela kap. Mladeničevi sorodniki prihitijo vsi prestrašeni k njemu. Vse veselje je utihnilo, sliši se le jok, zdihovanje in tarnanje. Mladenič prične težko hropeti. O. Gabriel naglo obleče roket in štolo ter mu podeli sv. poslednje olje. S solznimi očmi smo vsi prisostvovali svetemu opravilu.

Toda naša ljuba Gospa božje previdnosti nas na svoj lepi praznik ni hotela pustiti v žalosti. Komaj je duhovnik mazilil noge bolnikove, kar se Lavrencij kakor nanovo poživljen dvigne in ozre naokrog, rekoč: »Ne bom še danes umrl.« Vsi se začudeni spogledamo. Lavrencij pa reče o. Gabrielu: »Oče, pokliči mojega brata! Rad bi govoril s njim.« Ko brat pristopi bližje, mu pravi Lavrencij: »Kakor vidiš, bom kmalu umrl. Zato bi ti rad na kratko naznanil svojo poslednjo voljo.« Zgodilo se je tako — in mladenič je končal svojo oporoko z besedami: »Sedaj nimam ničesar več na srcu. Odpustim vsem, ki so mi storili kaj žalega, in mirno bom pričakoval smrti.« Čudovito, čeprav tudi samo začasno ozdravljenje je toliko učinkovalo, da smo Lavrencija mogli prenesti v neko sosednjo kočo. In prej tako živahno življenje se je znova pričelo. Ves spored do zadnje točke se je nemoteno izvršil v splošno zadovoljnost vseh udeležencev.

Čez tri dni potem je umrl Lavrencij, ko je prej z veliko pobožnostjo prejel sv. popotnico. In ko ga je o. Gabriel hotel tolažiti in mu delati pogum, je mirno odvrnil: »Nič se ne bojim, oče. Saj sem se spovedal in moj Zveličar je umrl zame.« Trdno oklepaje križ in rožni venec je v rokah o. Gabriela mirno zaspal v Gospodu.

Visok obisk.

Rim. Dne 3. marca je premil. škof ljubljanski dr. Anton Bonaventura Jeglič posetil s svojim obiskom našo vrhovno voditeljico v Rimu, v spremstvu g. Valentinčiča, župnika iz Komena. Kot vedno, je visoki gost kazal tudi topot svoje blagovoljno zanimanje za naše podjetje ter izrazil svoje veselje nad slovensko podružnico v Ljubljani, ki kljub sedanjim težkočam tako marljivo deluje dalje. Premilostljivi gospod je napravil kratek obisk tudi božjemu misijonarju v naši mali kapelici. Zares nas je zelo razveselil ta visoki obisk, ki kaže obenem ljubezen premilega nadpastirja do ubogih afrikanških misijonov.

Kronika Družbe sv. Petra Klaverja.

Rim, 29. februarja. Velepomenljiv dan za afrikanške misijone! Danes je sv. oče prisostvoval objavljenju dekreta za proglašitev mučencev v Ugandi blaženim ter nato imel pomenljiv nagovor na navzoče. Slovesnosti se je udeležilo tudi nekaj naših notranjih udov. Ena izmed njih je smela celo namestniku Kristusovemu poljubiti roko.

11. marca. Danes je imel premil. škof Carrara, apostolski vikar v Eritreji, v naši dvorani poučno predavanje s svetopisnimi slikami o »potovanju v Eritrejo«. Med navzočimi gledalci so se nahajali: škof Döntenvill, vrhovni predstojnik oblatov Brezmadežnega spočetja, msgr. Ianssens, O. S. B., msgr. Buchetti, msgr. Barnabai, msgr. Coragioni, msgr. Santovetti, vrhovni predstojnik Jožefincev, o. Apoloni, misijonar v Bengaziju, župnik od »Santa Maria Maggiore«, o. Drehmans, O. S. S. R., tajnik kardinala Van Rossuma, o. Burtin, generalni prokurator družbe belih očetov, o. Dourche, O. S. M., vodja »civilta cattolica«. Prišel je tudi nadškof iz Smirne kot spremljevalec preč. gosp. govornika. Škof Carrara, ki potuje po Italiji v svrhu nabiranja milodarov za svoje misijone, zlasti za stavbo cerkve v svoji škofijski prestolici Asmari, je ob koncu predavanja z izrazi globoke hvalečnosti omenil prispevek 10.000 lir, ki jih je prejel v ta namen od Klaverjeve družbe. — Dne 15. marca. Obisk vrhovnega predstojnika misijonarjev La Salette. Visoki gost je z veseljem pripovedoval, da število kristjanov v Betafo (Madagaskar) vedno bolj narašča, a da se tudi, žal, vedno bolj čuti pomanjkanje misijonarjev. Poročal je tudi, kako so se katoliški Malgaši, ki so bili v francoski vojni službi, v verskem oziru odlikovali ter pridobili še mnogo svojih rojakov za krščansko vero.

17. marca. O. Dolza, prokurator misijonarjev Družbe »della Consolata« je pri današnjem svojem obisku poročal veliko razveseljivega iz misijonov vikarijata Kenija v Vzhodni Afriki. Škof Perlo je v Keniji otvoril lastno tiskarno, da morejo misijonarji ondi tiskati potrebne katekizme itd. za zamorce. Izdajati hoče celo majhen časnik v odnotnem jeziku za zamorce. Semenišče v Keniji vrlo napreduje in tudi med žensko mladino se najdejo že nekatere device, ki se žele posvetiti Bogu v redovnem življenju. To so gotovo izredni uspehi za misijon, ki obstoja komaj okrog 20 let.

Iz naše listnice.

V neki mali gorski vasici je na praznik sv. Treh Kraljev znašala zbirka za zamorske sužnje lepo vsoto 155 kron. Preč. g. župnik nam je pojasnil, kako je prišlo do tako lepega uspeha. Piše: »Moji župljani z velikim veseljem prebirajo Vaše misijonske liste. Zlasti pa otroci ljubijo svojega 'Zamorčka'.«

Neki drugi župnik piše: »Bilo je na praznik sv. Treh Kraljev. Povodom javne, od cerkve določene zbirke za misijone, se podam tudi letos kot vsako leto, sledeč nekemu posebnemu notranjemu nagnjenju, ravno v največjem snežnem metežu, kakršnega že 20—30 let nismo doživeli, čez hrib in plan, od hiše do hiše. In res srce razveseljujoči uspeh tega pota je 36 K, razen tega še 100 K kot poseben dar. Naša župnija je revna in zato skoro ne kaže priporočati stalnega nabiranja milodarov, čeprav s tisoč srčnimi željami spremljam Vašo hvalevredno vneto za božjo stvar. Toda poskusiti hočem v božjem imenu.«

Predmeti, l. 1919. poslani misijonarjem.

Ker še vedno ni bilo mogoče poslati nobenega večjega zaboja v Afriko, smo mogli ustreči le najnujnejšim potrebam misijonarjev. V 32 poštnih zavojih in 319 zavojčkih smo odposlali: 1 popoln prenosni oltar s paramenti, cerkveno opravo in perilo, 1 kelih, 7 mašnih oblek, 3 plaščke za ciborije, 4 štole, 2 burzi, 4 albe in rokete, 47 manjših komadov cerkvenega perila, 1650 učnih in nabožnih knjig v afrikanskih jezikih, 5 brevirjev, 3250 rožnih vencev, svetinjic, podobic, devocionalij, oblek, 136 metrov blaga, 2 uri in različne predmete za zamorske otroke. Drugi predmeti še čakajo ugodnejše prilike, da jih odpošljemo in z njimi odpomoremo tolikim potrebam misijonarjev. Vsem dobrotnikom prav prisrčni »Bog plačaj!« Delajmo neutrudno dalje; kajti potreba paramentov, cerkvenega perila, oblek za zamorčke itd. je zelo velika.

**Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.*

Izdaja Klaverjeva družba.

Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.

Natisnila Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani.

Čitajte in razširjajte misijonske liste!

Čitanje misijonskih poročil nas vnema k ljubezni do naše sv. Cerkve ter nagiba naša srca k sočutju z bedo poganških ljudstev. Neka notranja moč nas tedaj sili, da po želji svetega Očeta s požrtvovalnostjo podpiramo misijonarje z molitvijo, miloščino in pospeševanjem misijonskih poklicev. Nikar ne rečimo: »Nimam časa, niti denarja za to,« ampak spomnimo se besed večne Resnice: »Dajte in se vam bo dalo!« Resničnost tega nam lahko potrdijo tisoči dobrotnikov katoliških misijonov. Poskusi tudi ti, dragi prijatelj, če še nisi!

Udeležba pri misijonskem delu koristi lastni deželi. To gotovo lahko potrdijo mnogi duhovniki, v kojih župnijah ljudstvo rado podpira misijone. Tako nam piše dušni pastir neke male župnije na deželi:

»Zanima Vas, zakaj tako pospešujem misijonsko misel v svoji župniji. Imam za to tehten vzrok. Prepričan sem namreč, da se ravno vsled tega božji blagoslov tako obilno razliva nad našo župnijo in da je naše ljudstvo tako globoko prešinjeno verskega duha. S podpiranjem misijonov lahko z najmanjšo glavnicco dosežemo največje obresti. Čim bolj delujemo za razširjanje svete vere v tujih deželah, tem bolj bo ta procvitala v domovini.«

Toda kako naj vnamemo ogenj misijonske ljubezni? Mnogo se doseže z besedo in zelo priporočljivo je obiskovanje misijonskih pridig, zborovanj in predavanj; toda manjka nam za to večkrat časa in priložnosti. Misijonski časopis nasprotno pa je blag, zvest prijatelj, ki nas redno obišče in ki ga lahko čitamo ob vsaki ugodni priliki. Zato imejmo in razširjajmo misijonske časopise! — Za zgled naj navedem še enkrat zgoraj omenjenega duhovnika. On piše:

»Poročam Vam, da onih 100 naročenih izvodov ne zado-
stuje za našo župnijo. Pošljite mi jih še 25 izvodov. Izpolnila se je moja srčna želja. Vsaka hiša ima sedaj svoj misijonski list. Najlozje se to doseže po šolskih otrocih. Prejšnja leta sem storil to napako, da sem čakal, dokler otroci niso prišli sami naročat. Letos pa sem si mislil: »Naroči jih sam in ko bodo listi tukaj, jih že razpečaš.« In res je bilo tako. Zato svetujem ta način razširjanja misijonske misli tudi drugim.«

Misijonski listi, ki jih izdaja Klaverjeva družba:

»**Odmev iz Afrike**«. Organ misijonskega delovanja za Afriko. Cena letno 3 dinarje ali 12 kron.

»**Zamorček**«. S slikami opremljen list za otroke. Cena letno 2 dinarja ali 8 kron.

Naroča se v Ljubljani, Pred škofijo 8.

Vaš stari prijatelj prihaja zopet k Vam. Prinaša zares izbrano berivo, ki blaži duha in telo. Poučno čtivo, mične pripovedke s slikami in k sklepu tudi nekaj afrikanskih zastavic. Tu le nekaj vsebine:

»Ljubezen za ljubezen«, »Spreobrnjenje zamorskega rodu ob Kongu«, »Slepi Peter«, »Črni Marijini čistilci«, »Pisemce zamorskega dečka«, »Opice v čepicah«, »Žalostna povest«, »Sv. Krištof«, »Kako zamorci brzjavljajo« itd.

En koledar stane s poštnino vred 1¹/₄ dinarja ali 5 kron.

Ljube naročnike prosimo, da bi priloženi koledar z dobro voljo sprejeli in s poravnavo ne odlašali predolgo. Imamo en skupen cilj: rešitev duš, delo apostolstva! To je Vaš koledar, ljubi prijatelji, zato ga razširjajte z vso požrtvovalnostjo. Kolikor bralcev koledarja, toliko apostolov duš! Čeprav tega na prvi pogled ne vidimo, vendar nekaj dobrih misli vsakemu ostane: tiho kalijo v srcu in zorijo v poznejših letih.

Zato zanesite ta misijonski Klaverjev koledar v vse Marijine družbe in zavode. Vsebina je izbrana za mlade in odrasle, preproste in učene. Starši, gospodarji in gospodinje! Naj se udomači ta koledar v Vaših družinah — in ne bo Vam žal.

Za obilno naročbo se priporoča

KLAVERJEVA DRUŽBA V LJUBLJANI.

Glavna voditeljica Klaverjeve družbe naznanja s tužnim srcem, da je

MAGDA MONIKA KOPETCKI

pomožna misijonarka za Afriko

dne 23. junija v misijonskem zavodu »Marija Sorg« pri Solnogradu mirno v Gospodu zaspala. Že od leta 1898 je živela v Klaverjevi družbi, v službi afrikanskih misijonov.

Gospod, daj ji apostolsko plačilo!